

Santi Vilanova, l'ecologisme al Parlament

written by Xavier Garcia Pujades | 19 de novembre de 2020

En aquest país nostre, després de l'InunCat, del NeuCat o del ProsiCat, ja només ens falta acceptar el CompliCat, que és on som. I és que ha estat ben complicat l'accés de Santiago Vilanova (Olot, 1947) al Parlament –acta de diputat que va obtenir finalment la setmana passada, com a candidat independent d'Alternativa Verda número 28 a la llista de Barcelona per JuntsxCat a les eleccions del 21-D-2017, convocades sota la fèrula de l'article 155 de la Constitució.

Aquest article, com se sap, va implicar la progressiva suspensió de la seva condició de diputats a candidats anteriors (uns a l'exili, d'altres a la presó, i finalment la inhabilitació del president Torra i, darrerament, l'expedient i dimissió del portaveu parlamentari de JuntsxCat, Eduard Pujol, acusat d'assetjament sexual).

És a dir, la llista de substituïts va anar corrent cap avall i va ser en aquesta situació –amb la sanció imposada a Eduard Pujol– com el periodista, escriptor i líder de l'ecologia política a Catalunya, des de 1977, Santiago Vilanova, ha pogut veure admesa la seva entrada al Parlament, encara que sigui en les actuals circumstàncies d'interinitat per raó de les pròximes eleccions catalanes, convocades pel 14 de febrer de 2021.

No ho ha tingut fàcil, certament. Hi concorren diverses circumstàncies, que potser no és el moment d'especificar, però en qualsevol cas, i després d'una llarga travessia del desert per fer valdre l'opció ecologista dintre de la política catalana, el destacable és que a partir d'ara –i si pogués ser mantenint la seva condició de diputat en la pròxima legislatura– s'obren possibilitats en aquest camp, fins ara

menystingut, sobretot si JuntsxCat es posa en sintonia amb les reclamacions que, des de tots els punts del país, s'acumulen per a resoldre situacions molt greus de desestructuració ecològica i econòmica que afecten el territori.

Si es donessin aquestes circumstàncies, i amb el suport del moviment popular de defensa ecològica, que sempre ha ofert alternatives als governs sobre els problemes plantejats, el nou diputat ecologista es veuria reforçat per intentar introduir en la nova governança que proposa alguns dels seus plantejaments, entre els quals, sobretot, la creació d'una vicepresidència que coordinés les àrees de Territori, Energia i Agricultura i, pel que fa a la crisi climàtica, la creació, a cada comarca, de les Convencions Ciutadanes pel Clima, com a forma participativa de resoldre des de baix els conflictes que es plantegen.

Durant els tres últims anys (2017-2020), Vilanova ha seguit insistint en la necessitat que els governs postconvergens es prenguessin seriosament la qüestió ecològica (ha participat en les accions de l'ANC i de la Crida per la República, ha promogut col·loquis a l'Ateneu Barcelonès, impulsà un Manifest avalat pel Club de Roma, ha escrit més articles i llibres (un dels quals prologat per Puigdemont, que sembla haver prescindit, si més no fins ara, de les seves propostes), però, darrerament, la divisió consumada entre el PDeCAT i JuntsxCat, encara que fos present en aquesta última llista, ha deixat a l'aire la seva ubicació al Parlament, que aquests últims dies s'està debatent.

I tot això, per què està passant? Molt senzill: des de l'època del president Pujol, passant pels que han vingut després, el debat ecològic ha estat secundari, per bé que, darrerament, en la Ponència Política de JuntsxCat (Congrés d'octubre de 2020), el nou partit assumeix, junt amb el feminisme, les reivindicacions ecològiques. Ja ho dèiem: no ha estat fàcil, i tot ve de lluny, de quan Santi Vilanova denunciava –sigui electoralment amb Nacionalistes d'Esquerra (1980) o bé

posteriorment amb Alternativa Verda– el joc polític interessat del catalanisme convergent, mentre pactava amb PP i PSOE una economia favorable als interessos dels grans grups financers, industrials i energètics, que han ocasionat les crisis de tot ordre que patim, alhora que facilitava, com un peatge d'adhesió electoral, la corrupció especulativa de caràcter domèstic, rural i urbana.